

Webcolumnisten over intimiteit

Een liefdevol gebaar

Iemand op kantoor heeft een wind gelaten. Was het de man in pak die te laat op zijn afspraak verscheen, mijn collega die net opsprong om koffie te halen of heb ik zelf onbewust die zware, wat zurige walm veroorzaakt? Quasi nonchalant kijk ik om mij heen. Iedereen doet of zijn neus bloedt; niemand eist de stank op.

Men heeft recht op een scheet op zijn tijd, inhouden zorgt voor nare gassen. Een mens laat zo'n vijftien winden op een dag. Het is dus eigenlijk een heel normaal verschijnsel. Maar hoe intiem moet je met iemand zijn, wil je diens ruft kunnen verdragen?

In huiselijke kring is het wel geoorloofd om een poepje te laten. Onze familie kent er zelfs een uitdrukking voor: 'Daar dan!' roepen wij bij een klinkend exemplaar en smoren zo elk commentaar in de kiem.

Een vriendin lag in bed met haar vriend, ze kenden elkaar nog niet zo lang en de verliefdheid was nog pril. De vriend mompelde iets vaags over kramp in zijn buik en rende naar de badkamer. 'Als je een wind moet laten mag je dat ook in bed doen hoor,' riep de vriendin dapper.

Stilte vanuit het toilet. 'Nu lukt het niet meer,' sprak de vriend benauwd en kwam weer terug naar het liefdesnest.

Opeens klonk er vanonder het dons een knetterende scheet. Mijn vriendin had er kracht achter gezet. Wat een statement, wat een liefdevol gebaar! Voel je op je gemak bij mij, wilde ze zeggen. De wind brak het ijs en de relatie houdt stand. Intiemer kan bijna niet. Het leven is een veest!

Annette Verspoor, Amersfoort